

smittet af denne Stemning, og derfor har troet, at dette Lovforslag skulde med en gennem en saadan Laushed anerkjendt Billigelse uden videre være gaaet ind til det andet Thing, siden vi have faaet denne Sag i Forening med andre større Lovarbejder frem paa en Gang paa Dagsordenen i Dag. Jeg er endnu ikke rokket i min Overbevisning derom ved den sidste Tale, vi have hørt, thi dette ærede Medlem er jo som nyt traadt op paa den politiske Horisont; det er en Stjerne af ny Rang; han hører til den nye Statsretskares Tid, da andre Anstuelser ere fremkomne om, hvad der ligger i Grundloven, da vi ere komne ind paa en Fortolkningernes Tid og bort fra den sunde, naturlige, i Praxis gyldige Anerkjendelse af, hvad Grundloven indeholder. Jeg vil derfor heller ikke antage, at det ærede Medlem har været saa heldig at træffe sine sædvanlige Meningsfællers Anstuelse om dette Lovforslag, dertil har jeg endnu for megen Tillid tilbage for de ærede Herrers virkelige grundlovsvenlige Sind. (Afbrydelse). Ja, det forekommer mig, at det maatte paaskjønnes, ikke blot, at man har en saadan Nest af Tillid endnu tilbage, men at man ogsaa har Mod til at udtale den i disse trange Tider. Nu hørte jeg det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) begjære Ordet, og jeg vilde have ønsket, at jeg kunde have hørt ham, førend jeg tillod mig at udtale nogle enkelte Bemærkninger; thi navnlig gennem hans Ord vilde jeg, efter den Forstaaelse, hvori han i politisk Henseende ogsaa med Hensyn til saadanne Spørgsmaal, som her ere paa Bane, staar til de ærede Herrers derovre ved Binduet, som man siger, have faaet et tydeligt Udtryk af, hvad de ærede Medlemmer nu mene, at der ligger i Grundloven. Det ærede Medlem, der sidst talte, fulgte jeg med nogen Opmærksomhed, baade rundt om i Europa, til Italien, og ind paa de forskjellige Omraader, hvorpaa han bevægede sig; men jeg kan ikke negte, at det Lyk, hvorom hans Fluier bevægede sig, dog var Grundlovens § 49, og at det var paa den, forekommer det mig, at disse Fluier brendte deres Vinger. Det ærede Medlem forklarede, efter hvad jeg opfattede, Grundlovens § 49 saaledes, at han sagde: Førend Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ikke opkræves — det er, hvad der staar bogstavret —, men det skal fortolkes saaledes: Førend Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne opkræves. Det var hans første Bevis; det andet var det: Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov — det er Ordene i Grundloven — og her kom han til den Forklaring, at Udgifter maa afholdes, som ikke have Hjemmel i Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov. Det var Kvintessentsen af hans Foredrag, det er den Fortolkning, det er den Grundlovsfjerlighed, der efter min Opfattelse aabenbarer sig i hans Ord. Naar det da er saa, at Skatterne maa opkræves, førend

Finantsloven er vedtagen, og at Udgifter maa afholdes, som ikke have Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov, saa veed jeg ikke, hvor § 49 og dermed den Bevillingsmyndighed, som den tilfuger os, er bleven af. Jeg forstaaar særdeles godt, at man med denne Forklaring af Grundlovens § 49 let kommer til at lægge en ganske særegen Bægt paa § 25 i Forhold til § 49 og i en særegen fornøielig Grad at slutte sig til Paragrafen om Opløsning af Rigsdagen; thi naar denne Bevillingsmyndighed ikke har Andet at betyde, end at dens Omgaaelse er lovmædholdigt trods disse tydelige og klare Ord, saa kan det være overordentlig fornøieligt for en Regjering, naar den ikke kan faae de Skatter vedtagne paa Finantsloven, som den vil have, og ikke kan faae de Udgifter bevilgede, som den ønsker, da at kunne komme bort deraf ved at opløse Rigsdagen, foretage „en Mængde Opløsninger“ uden at lade sig genere af Grundlovens § 49 og derefter indskyde sig under Rigsretten, som, uagtet det ærede Medlem ikke vilde have, at een Faktor skulde være raadende for det Hele, dog blev den Faktor i det ærede Medlems Udvikling, som blev eneraadig over det Hele. Jeg forstaaer nok denne Tanke, men naar det ærede Medlem argumenterer saaledes: Disse Bestemmelser ere overtraadte tidt og ofte, en Statsrevisor har endog paa sin Del af Budgettet set, at de ere overtraadte hened 300 Gange, og det er altsaa et Vidnesbyrd om, at det ikke er en Overtrædelse, men at det er lovligt tilfaldt, saa mener jeg, det er en mærkkelig ulogisk Maade, hvorpaa det ærede Medlem argumenterer. Fordi en klar Lovbestemmelse overtrædes, og man finder sig deri, er det dermed givet, at det ikke er en Lovovertrædelse? Det er en ganske besynderlig Opfattelse. Det forekommer mig, at § 49 i denne Henseende ikke taaler nogenfomhelst Laxhed i Opfattelsen; enhver Overstridelse er aabenbart en Lovovertrædelse. Det ærede Medlem kan ikke henvise til, at saadanne Overstridelser ere foretagne i stort Tal i mange Aar, uden at de ere blevne straffede, og deraf slutte, at saa blive de ikke længere Lovovertrædelse, men saa blive de lovlige. I det det ærede Medlem gaar ud fra, at, dersom disse Overstridelser nu skulde betragtes som Lovovertrædelse, saa vilde der følge Straf paa Straf for alle saadanne Tilfælde, lader han sig jo bestjæle af en Mistillid til den anklagende Myndighed, som i dette Tilfælde har ledet ham fuldstændig paa Blindspor. Han gaar ud fra, at der ikke er almindelig sund Opfattelse og almindelig Billighedsfølelse hos den anklagende Myndighed, men at den alene kan findes hos hans Rigsret. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det vil blive fastholdt som aldeles ubetinget, at § 49 ikke er til at misforstaa, at enhver Overstridelse af denne Paragrafs Ord ogsaa er en Overstridelse af Grundlovens Aand og er en Lovovertrædelse, men at den med Hensyn til flere